

2011 PUBLIC EXAMINATION

Armenian

Continuers Level

Section 1: Listening and Responding

Transcript

Section 1, Part A

Text 1

Երէկ գիշեր Հրազդանի գետը յորդած էր եւ իր մօտակայ գիւղը ջուրի մէջ կորսուած:

Օգերեւոյթի կայանը յայտնած էր, թէ թեթեւ անձրեւ պիտի տեղար:

Գիշերը, երբ անձրեւը սկսաւ տեղալ, որեւէ մէկը կասկած չունեցաւ, թէ ի՞նչ պիտի պատահէր: Յանկարծ անձրեւը աւելի եւ աւելի սաստկացաւ:

Անցեալին՝ բնակիչները կրնային անձրեւներուն առաջը առնել չուտով:

Սակայն անոնք պատրաստ չէին այսօրան զօրաւոր ջրհեղեղի առաջը առնել:

Բնակիչներէն ոմանք սկսան աւազի տոպրակներ շարել, ջուրի հոսանքը կեցնելու համար, բայց իրենց թելադրեցին սպասել մինչեւ որ իրաւասու պաշտօնեաները հասնին:

Text 2

Հայր: Օ՛հ, Նաթաշա, ի՞նչքան խաղաղ է այստեղ: Կարծես դրախտ լինի:

Նաթաշա: Այո՛, վատ չի, բայց չեմ կարծում իմ ընկերներից որեւէ մէկը գայ ինձ մօտ: Քաղաքից շատ հեռու է:

Հայր: Բայց դու այստեղ քո առանձին սենեակը ունես: Կարող ես նստել մեր այգում եւ վայելել բնութիւնը: Սրանից աւելի քեզ ի՞նչ է պէտք:

Նաթաշա: Հայրիկ անմիջապէս զայրանում ես: Քեզ համար հեշտ է, զնում ես այստեղի միակ սրճարանը եւ ժամանակդ անցկացնում ընկերներիդ հետ: Դու ամբողջ կեանքդ երազում էիր թոշակի անցնելուց յետոյ նման խաղաղ պայմաններում ապրել: Յիշիր սակայն, որ ես դեռ թոշակի չեմ անցել եւ մեծ տունը ինձ համար ամէն ինչ չէ:
Ես այստեղ ձանձրանում եմ:

Հայր: Դու էլ այստեղ նոր ընկերներ գտիր:

Նաթաշա: Այո Հայրիկ, դու ճիշդ ես, երբեւի ես պէտք է այստեղ էլ ընկերներ ունենամ, բայց նրանք չեն փոխարինիր իմ հին ընկերներին:

Հայր: Հասկանում եմ Նաթաշա, ես էլ եմ ջահել եղել:

Text 3

Չես խորհի՞ր, թէ ծիծաղելի է, երբ տեսնենք պատանիներ, որոնք յանուն նորաձեւութեան իրենց տաբատները կը հագուն մէջքէն վար: Այս արտայայտութիւնը գրուած էր յօդուածի մը մէջ պատանիներու մասին, հասուն տարիքի անձնաւորութեան մը կողմէ:

Ես չեմ ուզում ձեզ ասել, որ տաբատների դօտին բարձրացնէք ձեր ստամոքսի վրայ, ինչպէս ես եմ դա անում:

Բայց դուք բոլորդ հետեւում էք նորաձեւութեան եւ մեզ ցուցադրում ձեր տաբատները:

Պահ մը պատկերացուցէք ձեր առջեւն գարող 70-ամեայ յարգելի գոյգը հագեր է մէջքէն վար տաբատ եւ մէջքը բոլորովին մերկ կ'երեւայ հանրութեան: Չփորձէք ծիծաղիլ անոնց վրայ: Անոնք կը հետեւին նորաձեւութեանը, միթէ իրաւունք չունին:

Ես ալ երեւի սկսիմ նման տաբատներ հագուիլ, քանի որ յաճախ նկատեր եմ ինչպէս երիտասարդները պիչ պիչ կը նային իմ ստամոքսին վրայ կապուած գօտիին:

Ի՞նչ կը մտածէք...

Text 4

- Մարիա:** Այսօր, մեր ռադիո-ժամի հիւրն է, Պրոֆ. Անանեանը: Բարի գալուստ Պրոֆ.
- Անանեան:** Շնորհակալութիւն, սիրելի Մարիա: Իբրեւ աշխարահոշակ հնագէտ (archaologist), փստահ եմ, որ ձեր ունկնդիրները հետաքրքրուած կը լինեն իմ նոր յայտնագործութիւններով: (findings)
- Մարիա:** Պրոֆ. Անանեան, գնահատում ենք ձեր յայտնագործութիւնները, բայց գիտէ՞ք, որ լուրեր են պատուում, որ ձեր բոլոր յայտնաբերած իրերը կեղծ են:
- Անանեան:** Այո՛ Մարիա, ես էլ եմ նման սուտ լուրեր լսել: Անկեղծ ասաց շատ զայրացած եմ: Ես իմ գործի նուիրեալն եմ: Այս կոչտացած ձեռքերով մէկ-մէկ հողի տակից քանդում, հանում եմ հնադարեան իրեր:
- Մարիա:** Պրոֆ. մարդիկ ասում են՝ դուք ինքներդ էք ինչ որ իրեր թաղում սարերում, յետոյ էլ իբր ցոյց էք տալիս իբրեւ հնութիւններ:
- Անանեան:** Ո՛չ սուտ է: Մարդիկ դա նախանձից են ասում: Ահա, այս տուփի մէջ բերել եմ իմ գտած իրերից մի քանիսը:
- Մարիա:** Օ՛, ինչ հետաքրքիր է: Կարճիկ եմ զբաղւել բռնել:
- Անանեան:** Այո՛, բայց զգոյշ եղէք, չկոտրէք: Շատ արժէքաւոր են:
- Մարիա:** Բայց սպասէ՛ք Պրոֆ. Անանեան, այս սափորի տակ անգլերէն գրած է «Մեյդ ին Չայնա»: Զարմանալի է:
- Անանեան:** Օհ, ձե՛րդ էք ասում, զարմանալի է:

Text 5

Բարի իրիկուն, յարգելի՛ ուսանողներ,

Հակառակ, որ բազմազբաղ էք, շնորհակալ եմ, որ եկած էք մեր համալսարանի այս լսարանը ինձ լսելու:

Ես միշտ հաճոյք կը զգամ, երբ ելոյթ կ'ունենամ այս զով լսարանի մէջ մեր ապագան ներկայացնողներուն առջեւ: Այսօրուայ իմ խօսքին նպատակն է ձեզ քաջալերելու, ձեր միտքը կեդրոնացնելու կամաւոր աշխատանքի կարեւորութեանը շուրջ:

Ձեզմէ՛ չատերը նիւթապէս ապահով ընտանիքներէ սերած են, բայց գիտէք, որ կան ուսանողներ, որոնք անապահով ընտանիքներէն են: Երբեք կը յիշեք անոնց: Կը մտածէ՞ք անոնց մասին:

Յուսախաբուած էի նկատելով թէ՛ ձեզմէ՛ չատերը անդամակցած են այն խմբակներուն, որոնք հաճելի ժամանց կը խոստանան: Շատերը լաւ գործի անցնելու ակնկալութեամբ միացած էին քաղաքական խումբերու:

Կամաւոր աշխատանք եւ ծառայութիւն կատարող խմբակներուն անդամակցողներուն թիւը խզճալի էր:

Իմ թեղադրանքս է, որ դուք արձանագրուիք կամաւոր խմբակներուն: Կ'երեւի ձեզմէ՛ չատեր հարց կուտան, թէ ի՞նչու աշխատիլ իբրեւ կամաւոր: Ինչո՞ւ ժամանակ վատնել ուրիշին օգնելու:

Դուք պէտք չէ երես դարձնէք կարիքաւորներէն, դուք պէտք է օգնութեան հասնիք անոնց այսօր իսկ, վաղը ուշ կ'ըլլայ:

Կ'ուզեմ որ ձեր սրտերուն մէջ կրակ բոցավառուի անոնց օգնելու անհատապէս եւ խմբովին: Միայն այս ձեւով է, որ դուք կարող էք բարիքը տարածել, ինչպէս որ կրակը կը տարածուի զօրաւոր հովին հետ:

Մենք պէտք է այնքան զօրաւոր կրակ ստեղծենք, որպէսզի այդ կրակը երբեք չմարի: Այդ կրակը պիտի գոյատևէ այնքան ատեն որքան որ մենք վառելանիւթ հասցնենք:

Դուք բոլորդ պէտք է հասցնէք...

Section 1, Part B

Text 6

- Անահիտ:** Պարոն իմ անունը Անահիտ է: Ես ուզում եմ վերադարձնել այս կօշիկները: Ես դրանք անցեալ չարաթ եմ գնել:
- Վաճառող:** Դուք դրանք հագել է՞ք:
- Անահիտ:** Այո՛, ընդամենը մէկ անգամ, ես իմ գնումներս միշտ այստեղից եմ արել: Սրանից առաջ էլ նման դէպք պատահեց եւ ես կօշիկներս ետ վերադարձրեցի առանց դժւարութեան:
- Վաճառող:** Ցաւոք սրտի ես չեմ կարող կօշիկները ետ վերցնել: Մեր խանութի օրէնքն է՝ ետ չվերցնել հագած կօշիկներ:
- Անահիտ:** Ապա ինչ՞ու անցեալ անգամ ետ վերցրեցիք:
- Վաճառող:** Զեղ ասացի մեր խանութի օրէնքի մասին:
- Անահիտ:** Ես այս կօշիկները երէկ առաջին անգամ էի հագել: Երբ տուն վերադարձայ, նկատեցի, որ կօշիկի վրայի կարերը քանդուել էին, նշանակում է նրանք անորակ են:
- Վաճառող:** Տիկին, մենք որակի համար պատասխան չենք տալիս:
- Անահիտ:** Զեմ հաւատում լսածիս: Պահանջում եմ, իմ դրամը ետ վերադարձնէք:
- Վաճառող:** Նորից եմ կրկնում, մենք հագած կօշիկը ետ չենք վերցնում: Կ'ուզէք տնօրէնը կանչեմ:
- Անահիտ:** Այո՛, խնդրեմ:
- Վաճառող:** Վստահ եմ, տնօրէնն էլ նոյնը կապի:
- Անահիտ:** Իրապէս ականջիս չեմ հաւատում:

Text 7

- Դաւիթ: Ալինա ես եմ, կրնաս գալ: Շատ կարեւոր է:
- Ալինա: Դաւիթ ի՞նչ պատահած է:
- Դաւիթ: Նարեկի տասներութերորդ տարեդարձն է վաղը գիշեր:
- Ալինա: Է՛հ ինչ կայ:
- Դաւիթ: Դուն գիտես, որ ես պէտք է խօսք մը պատրաստեմ:
- Ալինա: Ձե՛, չէի գիտեր, Բայց անգամ մը դուն ինծի ըսած էիր, թէ ձեր մտերմութիւնը սկսած էր նախակրթարանի առաջին օրէն:
- Դաւիթ: Այո՛, Նարեկը իմ դժուար պահերուս հասած եւ շատ դիւրացուցած էր կեանքս: Ան ինձմէ աւելի բարձրահասակ էր:
- Ալինա: Հիմա ալ այդպէս է: Կ՛ուզե՞ս կարդալ ինչ որ գրած ես:
- Դաւիթ: Ոչ, իսկապէս գեռ ոչ:
- Ալինա: Օ՛հ Դաւիթ...
- Դաւիթ: Ուրեմն օգնէ ինծի, ի՞նչ գրեմ:
- Ալինա: Լաւ, խօսքդ սկսիր ուրեմն մեր այս ունեցած խօսակցութենէն:
- Դաւիթ: Այդպէ՞ս ընեմ:
- Ալինա: Ապա աւելի լուրջ բանի մասին կ'երեւի գրելու ես:
- Դաւիթ: Համաձայն եմ: Ես կ'ուզեմ, որ ամէն ինչ ճիշդը ըլլայ: Մենք այնքան տարբեր ենք իրարմէ, եւ սակայն պատրաստ ենք միշտ իրարու օգնելու:
- Ալինա: Ինչպէս այն ատեն դուն իրեն ըսած էիր, որ ինծի հարցնէ, թէ ես կը հաւնիմ քեզ թէ ոչ:
- Դաւիթ: Ճիշդ է, բայց այդ մասին չեմ կրնար խօսիլ:
- Ալինա: Օ՛հ, բայց պէտք է խօսիս:
- Դաւիթ: Լաւ,

Այլինա: Խօսքիդ սկիզբը՝ չմոռնաս մարդոց շնորհակալութիւն յայտնելու, որ եկած են:
Յետոյ պէտք է շնորհակալութիւն յայտնես իր ծնողներուն, քանի որ հիանալի
երեկոյ մը կազմակերպած են:

Դաւիթ: Սպասիր, այդ մէկը դեռ յայտնի չէ:

Այլինա: Այ՛ո, յայտնի է: Մայրը հիանալի խոհարար է: